

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนกลางของนิสิตอักษรศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 และ 4 จำนวน 350 ฉบับ รายงานวิจัยฉบับนี้ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำ ไวยากรณ์ และการเขียนตัวอักษรจีนซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 388 ประโยค

6.1 สัดส่วนของข้อผิดพลาดที่พบ

เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว พบว่าข้อเขียนของนิสิตอักษรศาสตร์ที่นำมาวิเคราะห์นั้นมีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำไม่เท่ามากที่สุด คือ 35% นอกนั้นเป็นข้อผิดพลาดด้านการใช้คำแท้ 30% ข้อผิดพลาดด้านรูปประโยค 17% และ ข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรจีน 18% ดังตารางข้างล่าง

ประเภทของข้อผิดพลาด	จำนวนข้อผิดพลาด (ประโยค)	สัดส่วน
ข้อผิดพลาดในการใช้คำแท้	115	30%
ข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่แท้	135	35%
ข้อผิดพลาดในด้านรูปประโยค	68	17%
ข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรจีน	70	18%
รวม	388	100%

หมายเหตุ ประโยคที่สามารถจัดเป็นข้อผิดพลาดได้ 2 ประเภท จะนับเป็น 2 ประโยค

ประเภทของข้อผิดพลาด	จำนวนข้อผิดพลาด (ประโยค)	สัดส่วน
ข้อผิดพลาดในการใช้คำแท้	115	30%
1. การใช้คำผิดประเภท	87	23%
2. การใช้คำไม่รับกัน	28	7%
ข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่แท้	135	35%
1. ข้อผิดพลาดในการใช้คำวิเศษณ์	41	11%
2. ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบท	22	6%
3. ข้อผิดพลาดในการใช้คำเชื่อม	14	4%
4. ข้อผิดพลาดในการใช้คำ 了 le	17	4%

5. ข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยทางไวยากรณ์ 的得地 de	15	4%
6. ข้อผิดพลาดในการใช้คำลงท้าย	6	1%
7. ข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาช่วย	20	5%
ข้อผิดพลาดในด้านรูปประโยค	68	17%
1. ประโยคไม่ถูกต้องสมบูรณ์	13	3%
2. ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยค	35	9%
3. ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค 是... 的 shì... de	7	2%
4. ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค 把 bǎ	8	2%
5. ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยค 被 bèi	5	1%
ข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรจีน	70	18%
1. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากหมวดน้ำ	16	4%
2. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากส่วนประกอบของตัวอักษรจีน	14	4%
3. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากตัวอักษรจีนที่เขียนคล้ายกัน	12	3%
4. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากตัวอักษรจีนที่เป็นคำพ้องเสียง	20	5%
5. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนตัวอักษรจีนผิดไปจากตัวอักษรเดิม	8	2%
รวม	388	100%

ข้อผิดพลาดที่พบในงานวิจัยนี้มากที่สุด 5 อันดับแรก มีดังต่อไปนี้

ประเภทของข้อผิดพลาด	จำนวนข้อผิดพลาด (ประโยค)	สัดส่วน
1. ข้อผิดพลาดในการใช้คำผิดประเภท	87	23%
2. ข้อผิดพลาดในการใช้คำวิเศษณ์	41	11%
3. ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยค	35	9%
4. ข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่รับกัน	28	7%
5. ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบท	22	6%

ข้อผิดพลาดในการใช้คำผิดประเภท

ข้อผิดพลาดในการใช้คำผิดประเภทเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในงานวิจัยนี้ ซึ่งเกิดจากในภาษาจีนมีคำประเภทต่าง ๆ และแต่ละประเภทมีคุณสมบัติทางไวยากรณ์ที่แตกต่างกันไป ข้อผิดพลาดที่พบเกิดจากนิสิตแปลตรงตัวจากภาษาไทยเป็นภาษาจีนจึงใช้คำโดยพิจารณาจากความหมายเป็นเกณฑ์ ไม่คำนึงถึงคุณสมบัติทางไวยากรณ์ของคำเหล่านั้น จึงทำให้นิสิตใช้คำผิดประเภท ในงานวิจัยฉบับนี้พบว่านิสิตมีข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาถึง 34 ประโยค คำกริยาในภาษาจีนมีหลากหลายชนิด ข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาที่พบมากที่สุดได้แก่ ข้อผิดพลาดในการใช้คำกริยาที่มีเป้าหมายมีจำนวนทั้งสิ้น 15 ประโยค นิสิตนำคำกริยาที่มีเป้าหมายในภาษาจีนไปเทียบกับคำสรรกรมกริยาในภาษาไทย เมื่อนิสิตแปลตรงตัวจากภาษาไทยเป็นภาษาจีนจึงนำเป้าหมายของกริยามาทำหน้าที่หน่วยกรรมตามหลังคำกริยาที่มีเป้าหมาย เช่น 誰讓老師生氣，趕快去向她說個抱歉。 Shéi ràng lǎoshi shēngqì, gǎnkuài qù xiàng tā shuō gè bàoqiàn. ใครทำให้คุณครูโกรธ รีบไปกล่าวคำขอโทษกับท่าน ใช้ผิดเป็น *誰讓老師生氣，趕快去說個抱歉她。 *Shéi ràng lǎoshi shēngqì, gǎnkuài qù shuō gè bàoqiàn tā. ใครทำให้คุณครูโกรธ รีบไปกล่าวคำขอโทษท่าน และในบางกรณียังนำคำสรรกรมกริยาที่มีบุพบทตามหลังมาใช้เป็นคำกริยาที่มีเป้าหมายในภาษาจีนแทน เช่น 我不知道為什麼父母要重視這個節目。 Wǒ bù zhīdào wèishénme fùmǔ yào zhòngshì zhègè jiémù. ฉันไม่ทราบว่าทำไมพ่อและแม่ต้องให้ความสำคัญกับรายการนี้ ใช้ผิดเป็น *我不知道為什麼父母要對這個節目重視。 *Wǒ bù zhīdào wèishénme fùmǔ yào duì zhègè jiémù zhòngshì. ฉันไม่ทราบว่าทำไมพ่อและแม่ต้องให้ความสำคัญต่อรายการนี้ ดังนั้นนิสิตจึงควรเพิ่มความระมัดระวังวิธีการใช้คำกริยาที่มีเป้าหมายเป็นพิเศษ

ข้อผิดพลาดในการใช้คำวิเศษณ์

ข้อผิดพลาดในการใช้คำวิเศษณ์เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากเป็นอันดับสอง ในภาษาจีนมีการใช้คำวิเศษณ์เป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังมีวิธีการใช้ที่หลากหลาย คำวิเศษณ์บางคำมีวิธีการใช้คล้ายคลึงกัน จึงพบข้อผิดพลาดในการใช้คำวิเศษณ์อยู่บ่อยครั้ง ในงานวิจัยฉบับนี้พบว่าข้อผิดพลาดในการใช้คำวิเศษณ์จำนวนทั้งสิ้น 41 ประโยค คำวิเศษณ์ 又 yòu เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดถึง 8 ประโยค คำวิเศษณ์ 又 yòu มีวิธีการใช้หลายลักษณะ โดยส่วนใหญ่ใช้ในประโยคเพื่อแสดงการกระทำที่เกิดขึ้นอีกครั้ง หรือเกิดขึ้นต่อเนื่องกัน นิสิตไม่เข้าใจวิธีการใช้คำวิเศษณ์ 又 yòu ในลักษณะนี้อย่างชัดเจน อีกทั้งนิสิตมักจะนำคำวิเศษณ์ 又 yòu ไปเทียบกับคำวิเศษณ์ 還 hái ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกันแต่วิธีการใช้แตกต่างกัน จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย นอกจากนี้ข้อผิดพลาดที่พบยังเกิดจากนิสิตแปล

ตรงตัวจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน ทำให้นิสิตคิดว่าคำวิเศษณ์ 又 yòu เป็นคำเชื่อมชนิดหนึ่ง จึงนำคำวิเศษณ์ 又 yòu ไปใช้ร่วมกับคำเชื่อม 和 hé และ 越 yuè เป็นโครงสร้าง 又...和 yòu ... hé และ 又...越 yòu ...yuè ฉะนั้นนิสิตจึงควรจะต้องศึกษาวิธีการใช้คำวิเศษณ์ 又 yòu เพื่อที่จะสามารถนำมาใช้ในประโยคได้อย่างถูกต้อง

ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยค

ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำในประโยคเป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับสาม ในภาษาไทยและภาษาจีนมีวิธีการเรียงลำดับคำในประโยคพื้นฐานที่เหมือนกัน คือ ประธาน กริยา และกรรม แต่ส่วนประกอบอื่น ๆ ในประโยคมีวิธีการเรียงลำดับแตกต่างกันไปตามลักษณะเฉพาะของภาษานั้น ๆ ข้อผิดพลาดที่ในการวางคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่นั้นพบมากที่สุดถึง 16 ประโยค โดยพบว่าข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางตำแหน่งคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่สลับกับหน่วยกริยามีจำนวนถึง 10 ประโยคด้วยกัน ในภาษาไทยการวางคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่จะวางไว้หลังคำกริยา แต่ในภาษาจีนการวางคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่จะวางไว้ข้างหน้าหรือข้างหลังคำกริยาก็ได้แล้วแต่บริบทในบางกรณี นอกจากนี้การเรียงคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่หลาย ๆ คำในประโยคของภาษาไทยและภาษาจีนก็มีการเรียงลำดับที่ต่างกัน ฉะนั้นนิสิตควรจะต้องศึกษาและสังเกตวิธีการเรียงลำดับคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่ในภาษาจีนและภาษาไทย และเพิ่มความระมัดระวังในการเรียงลำดับคำให้มากขึ้น

ข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่รับกัน

ข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่รับกันเป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นอันดับสี่ มีจำนวนทั้งสิ้น 28 ประโยค สาเหตุที่เกิดข้อผิดพลาดลักษณะนี้เนื่องมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมของการใช้คำในภาษาจีนและภาษาไทย คำในภาษาจีนหลาย ๆ คำมีความหมายเหมือนกันแต่ใช้ในบริบทที่ต่างกัน ข้อผิดพลาดในการใช้ภาคประธานและภาคแสดงไม่รับกันมีมากที่สุดถึง 10 ประโยค เกิดจากนิสิตไม่ทราบว่าประธานของประโยคควรใช้กับคำกริยาคำใด เพราะคำกริยาในภาษาจีนหลายคำมีความหมายและวิธีการใช้คล้ายคลึงกัน นิสิตจึงไม่สามารถเลือกใช้คำที่ถูกต้องเหมาะสมกับประธาน จึงต้องหมั่นสังเกตและจดจำวิธีการใช้คำให้รับกับบริบทในลักษณะต่าง ๆ รวมทั้งขอคำแนะนำจากชาวจีน หรือค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมเกี่ยวกับการใช้คำให้รับกับบริบทต่าง ๆ

ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบท

ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทเป็นข้อผิดพลาดที่พบเป็นลำดับสุดท้ายที่มีจำนวนไม่มากนัก มีทั้งสิ้น 22 ประโยค ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบท 到 [dào พบมากที่สุดมีจำนวน 6 ประโยค คำ 到 [dào สามารถใช้เป็นคำบุพบทและหน่วยเสริมกริยาได้ แต่นิสิตไม่เข้าใจวิธีการใช้คำ 到 [dào ทั้งสองลักษณะ จึงนำไปใช้ไม่ถูกต้อง ฉะนั้นนิสิตควรศึกษารายละเอียดวิธีการใช้คำบุพบท 到 [ให้มากขึ้น

6.2 ข้อเสนอแนะ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้ใช้ประชากรตัวอย่างโดยเลือกจากนิสิตอักษรศาสตร์ชั้นปีที่ 3 และ 4 ปีการศึกษา 2543 และ 2544 มาเป็นกรณีศึกษา ฉะนั้นจึงไม่อาจกล่าวได้ว่าข้อผิดพลาดที่พบในงานวิจัยฉบับนี้เป็นจุดอ่อนในการเรียนภาษาจีนของนิสิตอักษรศาสตร์ทั้งหมดหรือเป็นจุดอ่อนในการเรียนภาษาจีนของคนไทย เพราะหากใช้ประชากรตัวอย่างต่างกันก็อาจจะพบข้อผิดพลาดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน หรือแตกต่างกันได้ ดังนั้นหากต้องการทราบข้อผิดพลาดอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากงานวิจัยฉบับนี้เพื่อที่จะนำไปใช้ปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ควรจะเพิ่มจำนวนประชากรตัวอย่างโดยเลือกจากนิสิตนักศึกษาสถาบันอื่นมาเป็นกรณีศึกษาเพิ่มเติม เพื่อจะได้ทราบจุดอ่อนในการเรียนภาษาจีนของชาวไทยอย่างแท้จริง

การศึกษาข้อผิดพลาดของนิสิตในครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงจุดอ่อนที่เป็นปัญหาในการใช้ภาษาจีนของนิสิตหลายประเด็นด้วยกัน นิสิตไม่สามารถแยกประเภทของคำได้เนื่องจากนิสิตพิจารณาเฉพาะความหมายของคำเท่านั้นโดยละเลยการพิจารณาความแตกต่างทางไวยากรณ์ และเกิดข้อผิดพลาดมากยิ่งขึ้นเมื่อนิสิตแปลตรงตัวจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน อีกทั้งนิสิตยังสับสนในการใช้คำไม่แท้ประเภทต่าง ๆ เนื่องจากคำไม่แท้มีมากมายและมีวิธีการใช้ที่ซับซ้อน ทั้งคล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ทำให้นิสิตนำคำไม่แท้ต่างชนิดกันมาใช้แทนกันอย่างผิด ๆ นอกจากนี้นิสิตหลายคนคิดว่าการเรียงลำดับคำในภาษาจีนและภาษาไทยเหมือนกัน จึงนำภาษาจีนไปเทียบกับภาษาไทย และใช้การเรียงลำดับตามอย่างภาษาไทย และท้ายสุดการเขียนตัวอักษรจีนซึ่งนิสิตหลายคนยังจำสับสน จากงานวิจัยฉบับนี้พบว่าข้อผิดพลาดในการเขียนตัวอักษรจีนมีจำนวนไม่น้อยทีเดียว เนื่องจากตัวอักษรจีนมีจำนวนชืดมากมาย ตัวอักษรบางตัวเขียนคล้ายคลึงกัน บางตัวออกเสียงเหมือนกันแต่เขียนต่างกัน จึงยากแก่การเขียนให้ถูกต้อง ถ้าหากนิสิตไม่ใส่ใจและขาดการสังเกตวิธีการเขียนตัวอักษรก็จะเขียนผิดได้ง่าย

ปัจจุบันงานวิจัยเปรียบเทียบลักษณะทางไวยากรณ์ในภาษาไทยและในภาษาจีนมีจำนวนน้อยมาก จึงทำให้ผู้ศึกษาภาษาจีนชาวไทยไม่สามารถเรียนรู้ข้อแตกต่างของทั้งสองภาษาได้อย่างชัดเจน

ฉะนั้นจึงควรมีการค้นคว้าเปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะทางไวยากรณ์ในภาษาไทยและในภาษาจีนเพิ่มขึ้นเพื่อประโยชน์ของผู้เรียนภาษาจีนชาวไทย นอกจากนี้งานวิจัยเกี่ยวกับตัวอักษรจีนยังไม่ค่อยได้รับความสนใจเท่าที่ควร จึงทำให้ผู้ศึกษาภาษาจีนชาวไทยไม่เห็นความสำคัญของการเขียนตัวอักษรจีนที่ถูกต้องและสวยงาม ทั้งนี้อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนอาจจะจัดให้เป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรการสอนภาษาจีน หรือจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกการเขียนตัวอักษรจีนที่ถูกต้องและสวยงาม